

MIKSZÁTH KÁLMÁNHOZ

Köszöntelek, Kálmus, a Tisza partjáról!
Szív dobog könyvednek mindenik lapjáról,
Nevető, könnyező szíved dobogása:
Rózsa kinyílása, virág hervadása.

Nem is írod versbe, csupa dallam mégis,
Elbűvölve áll meg még az irigység is,
Mézes ajakadra édesdeden hallgat,
Melynek minden szava tiszta, mint a harmat.

Az örök természet a te szép világod,
Ecsetedet tarka színeibe mártod,
S hímezed lelked szent hangulatával,
Ragyogó napfénnel, szelíd holdvilággal.

Gyönyörűség nekem könyved olvasása,
Visszavisz, odavisz a bércecs hazába.
Hallom, újra hallom zöld erdő zúgását,
Gyermekeveimből a kakuk szólását.

Látom a nyilamló villafarkú fecskét,
Völgy ölén vidoran kergetem a lepkét.
Visszhangos hegyek közt tépem a vadrózsát,
Kis hugomnak szedek illatos szamócsát.